

הצב והעקרב

את סטירת הלחי המצלצלת ביותר ספג השר עייר וייצמן מייד שר הביטחון יצחק רבין. רק הכריז וייצמן, בעקבות פגישה עם רבין כי הוא כרת ברית עם שר הביטחון כדי לסייע לו בשמחה, לקדם את ההליך הש"לום" רחה רבין על הסף את היד המושטת: כאילו היה וייצמן מוכה שחין שיש להתרחק ממנו, ולמעשה אמר לו רבין תודה, לא צריך טובות, ארע להסתדר בעצמי.

כרוך מדוע וייצמן ניסה עתה לקפוץ בזריזות על עצלתו של רבין כשם שכרוך עוד יותר מדוע נמלט שר הביטחון מהטרמפיסט הזה. בעיני וייצמן המתרוצץ בטל וטוחן מים זו השנה החמישית בממשלת "האחדות הלאומית" רבין עומד לצלוח את הרוביקון, אם לא עשה זאת כבר. מהרגע שרבין חזר מקהיר והצהיר על מה הסכים עם חוסני מובארכ יכול היה וייצמן להניח ובצדק, ששר הביטחון מוכן ומוזמן למעשה לשבת לדיונים עם משלחת פלשתינאית, שלאמיתו של דבר תייצג את אש"ף ואת יאסר ערפאת. בכך נתן למעשה

אם היה איש שררף את רבין, מאז מלחמת ששת הימים, היה זה וייצמן, משום שלא, הומ"ץ לרמטכ"ל על ידי רבין, כשזה פרש מתפקידו כרמטכ"ל הנצחון האדיר של אותה מלחמה.

וייצמן אהב לתאר כיצד שיחתו הסוערת האחרונה עם הרמטכ"ל רבין, לפני שהאחרון יצא לתפקידו החדש, כשגריר ישראל באר"ב, הוא הטיח בפניו של מי שנחשב אז גיבור המפקדים של "ששת הימים": "אתה הבלוף הכי גדול מאז יהודה המכבי".

אבל את נקמתו האמיתית רחה וייצמן עד לאחר מלחמת יום הכיפורים, ערב ההכרעה במרכז מפא"י (מפלגת העבודה דאז) בשאלה מי יירש את גולדה מאיר כראש ממשלה, רבין או שמעון פרס?

באותו ערב פגשתי את רבין בכינוס המרכז באולם "אוהל" כשהוא חיור וכידי הרעדות מעט, בהגות של עתון "הארץ" עם הסיפור שהופיע למחרת. לפי היריעה בעמוד ראשון טען וייצמן שרבין, כרמטכ"ל התמוטט בימי

כשמו"מ זה כבר מתנהל. וחינוך הדב של וייצמן היה יותר מדי, קרוב לוודאי, עבור רבין, כי וייצמן פירושו בעיני הציבור — הכשר גלוי לאש"ף ולערפאת.

עור מספר זכרונות

פעמים רבות לאורך דרכם עמדו וייצמן ורבין בעמדות מנוגדות, מכדי שרווקא עכשיו שרבין חושב שהוא מגיע לפיסגת צ'רצ'יליותו, ועודו יחד להליכה בשיניים.

בלשכתו במפקדת חיל האוויר, לפני כשלו-

או וייצמן וטמיר יפה את תפקידם. עכשיו המצרים יודעים שיש להם קנדידאטים חדשים לגיוס למען עניינם, את רבין ואת יצחק שמיר. המצרים יוכלו אס"כן להעזר בטמיר וייצמן, רק כדי לעדכן את הערכות המצב שלהם ביחס לנעשה בישראל — כרי לנסות להמשיך לקעקע ולפצל אותה מכפינים.

רבין עובר את הרוביקון

אבל את החשבון האמיתי עם וייצמן סגר רבין עצמו. וזהו חשבון ארוך, כמעט חשבון-דמים.

נעתי טרוטסקי, תעולם החם

ציון צמיר, תעולם החם

אילן מילן

ואחרי-אחרי

"ההמתנה" המתוחים ממש ערב מלחמת ששת הימים, נאלץ לקבל זריקת הרגעה מרופא בביתו והעניין הוסווה כאילו רבין סבל מהרע"ל ניקוטין. באותה הזדמנות, סיפר וייצמן, הציע לו רבין לקבל את הפיקוד על צה"ל, משום ש... בגללי עם ישראל עומד בפני מלח"מה". וייצמן חזר והשמיע סיפור זה במשך שנים, בפני כל מי שרצה לשמוע. אולם פרסומו דווקא באותו יום נועד לסייע לפרס לנ"צ במאבק עם רבין. אבל קרה בדיוק ההיפך, כמו שארע למרבית ההערות המצב המוט"עית של וייצמן לפני ואחרי אותה פרשה.

לכן כרוך מדוע בצורה כה בוטה ניגפף רבין מעליו כשבוע שעבר במהירות, את "הב"רית" שניסה לכפות עליו וייצמן. הוא כבר אכל מספיק קש מבן-הברית הזה.

אבל בכל זאת נותרה ברקע, העובדה ללא עוררין, שרבין אכן וקוק היה למזרק של רופא מוכר בתל-השומר כדי להתעורר בימי הלחץ של ערב אותה מלחמה ב-1967.

לכן השאלה היא, האם אין שוב רבין קרבן לעומס של "תקופת המתנה" ממושכת עוד יותר? האם הלחץ של 22 חודשי השתוללות הטרור הפלשתינאי בו מצוי רבין מבלי שמצא לכך פתרון מקצועי, וההתקפות הפומביות עליו המטילות עליו אחריית לפשעים חמור עמו נגד אורחים פלשתינאים — לא הכריעו אותו שוב עד שחשבים עתה להיכנס למעשה למו"מ עם אש"ף? בכך הוא למעשה עלול להפוך לשר הביטחון הישראלי הראשון ששרב את עקרונ הצינוני בן כמאה שנה, שמול טרוור כזה עומרים ונאבקים, ולעולם לא נכ"געים.

אחרי

שים שנה, סיפר לי מפקד החיל דאז, האלוף וייצמן על ארוחת צהרים שזה עתה חזר ממנה. שסעד בהברת סגן הרמטכ"ל רבין על שולחנו של ראש הממשלה ושר הביטחון דוד בן-גוריון.

בניגוריון שידע היטב כמובן על חלקו המכריע של רבין קצינו בכיר בפלמ"ח ב-1948 בהפגזתה ושריפתה של אניית הנשק של האצ"ל "אלטלנה", מול מלון דן בחוף תל-אביב, שאל את שני האלופים הצעירים האם היו חוזרים ומפגינים את "אלטלנה" אילו היה הדבר חוזר ומתרחש שוב.

וייצמן, שהיה עסוק באותם הימים בצמיחת כנפיקרב ארירות לחיל האוויר המפואר המשיך באזני כסיפורו. רבין השיב בחיוב למשאלת "הזקן" (בניגוריון) אבל עור עצמו אמר מיד: "ואני — לא" עור היה כה גאה בתשובתו עד שתאר לי בלשכתו, שלמשמע דבריו נשמטה מידו של בניגוריון הכף ברעש אל צלחת המרק.

כי היה זה עדיין עור וייצמן של ארץ יש"ר ראל השלימה, כשאך מעטים חלמו על כך, וייצמן של תעוזה ומהיגות. היום הוא ורבין מתעבים את המתנחלים וההתנחלויות כמעט במידה שווה. וייצמן כשר ביטחון בשעתו — היה מוכן להשתמש נגדם בכח כדי למנוע את התיישבותם — ובטוח שרבין גם היום לא יחסס לעשות שם "אלטלנה" מחודשת ומכופלת.

סוגרים חשבון ישן

לשותף של יצחק שמיר, בלומר רבין, יש לו גם חשבון אישי עם וייצמן.

לפני

רבין גושפנקא פומבית לשיחות העקיפות עם אש"ף שניהל, בידיעת יצחק שמיר, מאז שיח"ר מהכלא בתחילת השנה את פייצל אל-חוסייני.

וייצמן חשב כנראה שזוהי הזדמנות חייו. הרי מי כמוהו הקדים לעשות ולקרוא מאז הצטרף למפלגת העבודה, לשיחות עם אש"ף ויאסר ערפאת, ובשיחות מצרים? והנה חלמו עומד להתממש דוקא בידי יצחק רבין.

וייצמן גם חשב אולי, שתהיה לו כאן הזדמנות פו להופיע יחד עם רבין בפוזת המנוח פחת החביבה עליו, כמשיח השלום. אבל אז התברר לו שטעה בהערכת המצב שלו, ואין זו הרי הפעם הראשונה.

המצרים מחליטים סוסים

שמעתן פרס לא נראה כלל מתרגש במלון "וולדורף אסטוריה" בניו-יורק כששמע שמי שנחשב כבן-בריתו במפלגה, וייצמן, משמיע שבועת-אמונים ליי ריבו של פרס — רבין. פרס כבר התרגל מזמן לטרוניות והטענות של וייצמן שאין הוא עושה מספיק ומהר "למען השלום". בדרכו הפחוניית של וייצמן כמוכזב.

גם המצרים לא נראו כמו שיצאו מעורם, מרוכ שמה, על הכרות העידוד של וייצמן לויתורים שעשה רבין אצל חוסני מובארכ. כי המצרים כבר סחטו כמעט כל טיפה מהלימון הזה, וייצמן, ונושא-אכליו החלודים אברשה טמיר. אלה שימשו מכשירים בידי המצרים, במשך שנים, כדי לנגח באמצעותם את ממי שלת ישראל, ממנהם נגזר דרך פרס ועד יצחק שמיר. כסניגורי הויתורים הישראליים לסא"דאט ולמובארכ ורבין שניהם — לאש"ף, מיל-